

че не може вече да се живѣе тукъ. Полѣтехъ на югъ, но се умо-рихъ и заблудихъ. Тукъ видѣхъ да свѣти и дойдохъ.

— А има ли хора по пѣтищата? — попитала майката.

— Видѣхъ само едно бедно момче, което лоши хора отъ другия градъ тая нощъ изпѣдили навънъ. То се връща при майка си. Но изъ полето не се вижда никакъвъ пѣтъ и то се лута въ снѣга изъ гората.

— Това е моятъ синъ, — досѣтила се майката. Тя избѣгала навънъ и тръгнала къмъ площада срѣдъ града. Тамъ имало издигнатъ високъ камъкъ. Имало обичай въ тоя градъ, когато нѣкой се нуждае отъ помощъ, да се качи на камъка и да вика за помощъ.

Майката стигнала площада, стѣпила на камъка и завикала:

— Помощъ, добри хора, помощъ!

Но въ тая нощъ виелицитѣ виели толкова силно, че никой не я чулъ. И вѣтърътъ отнесълъ нейния викъ. Но тя продължавала да вика презъ цѣлата нощъ, а снѣгътъ я засипвалъ все повече и повече.

Въ сѣщото това време по снѣжниятъ пѣтъ се лутало нейното момче. То било облѣчено въ тънко, скжсано палтенце. Голѣмитѣ му и скжсани обуца били обути на боси крака, защото нѣмало чорапи. На пѣтя го срещналъ единъ старецъ, който ималъ само една риза на гърба си. Момчето се съжалило надъ него и му дало палтенцето си и отминало.

По-нататкъ изъ пѣтя го срещнала бедна жена. Тя носѣла голѣмъ вързопъ дърва на гърба си.

— Охъ, дали ще стигна до дома! — говорила си тя. — А какво ще стане съ децата ми!

Момчето взело дървата ѝ, метнало ги на грѣбъ и ги понесло. Когато приближили селото, дало ги отново на жената и продължило пѣтя си.

Снѣгътъ засипвалъ момчето. То цѣло се вкоченило и взело да замръзва. Само сърдцето му било още топло и продължавало да тупа отъ обичъ къмъ хората.

И въ тоя мигъ станало чудо въ гората: отъ небето звездитѣ на сребърень рой се спуснали надъ елхитѣ, накацали по клонитѣ и шишаркитѣ на елхитѣ засвѣтѣли като свѣщи. По клонитѣ увиснали плодове, играчки, кукли, кончета и най-чудни картинки, каквито не били виждани до тогава.

Станало топло въ гората, като въ най-топлата стая въ града. И самъ Христосъ слѣзълъ въ гората да се порадва на своя празникъ. Цѣлата гора запѣла. Духналъ топълъ вѣтрецъ, сякашъ ангелски крила вѣели. И бедното момче неусѣтно заспало до единъ дънеръ.

Когато се събудило, видѣло до себе си единъ вързопъ.

Развързало го. Отъ него най-напредъ извадило топли, чисти ботушки. Обуло ги, станало му топло и меко. После извадило